Z judikatury nejv. správního soudu.

Pensijní pojištění.

Sděluje min. rada Dr. Bronislav Wellek.

Nález nejvyššího správního soudu ze dne 21. října 1924, č. 17866/24, o pojistné povinnosti pensijní různých zaměstnanců v průmyslu textilním.

Podle nálezu toho, týkajícího se zaměstnanců fy Kosmanosy, spojené továrny textilní a tiskárny látek v Josefodole, neuznává nejvyšší správní soud pojistnou povinnost pensijní moletérů (srovnej dřívější rozhodnutí ze dne 5. března 1924, čís. 3894/24), relevérů a pantografistů. Dále zaměstnance, jenž jest zaměstnán broušením, leptáním a měřením válců a vydáváním materiálu pro rytebnu. Činnost jeho nelze pokládati ani za převážně duševní, ani za činnost skladníka.

U rytců a rytců ploten neuznává nejvyšší správní soud vlastní činnost ryteckou za činnost kreslířskou, při níž jest ovšem činnost duševní podstatným elementem. Není však vyšetřeno, zda činnost rytců, předcházející vlastnímu rytí, jako činnost kombinující a tvůrčí, není hodnotiti jako činnost duševní. Není bez významu zjištění doby trvání této předchozí činnosti a vlastní činnosti rytecké a okolnosti, zda bývají různobarevné vzorky pravidlem, které by vyžadovaly rozložení vzorku na několik částí, zhotovení dílčích kopií a pod. Také u rytců ploten bylo by nutno aspoň část jejich činnosti (při nejmenším ruční zdokonalování kresby) hodnotiti jako činnost převážně duševní. Ježto však nebyl vyšetřen podrobně proces pracovní rytí předcházející ani co do skutečných výkonů, ani co do poměru časového, a neúplnost tato byla zaviněna nesprávným právním posouzením se strany žalovaného úřadu, bylo rozhodnutí v tomto směru podle § 7 zákona o správním soudě zrušeno.

Skizzéra, jenž vyhotovuje podle nákresu skizzy buď obkreslováním nebo dle vlastního návrhu, pokládá nejvyšší správní soud za povinného pensijním pojištěním, neboť při každé práci kresličské jest duševní činnost již sama sebou nutností velmi podstatnou, a přizpůsobování skizzy, tedy měnění předlohy, je zřejmě výsledkem úvah a kombinací, tedy činností duševní, třeba by se zaměstnanci dostávalo i jakéhosi návodu šéfem.

Dále podléhají podle naříkaného rozhodnutí pensijnímu pojištění zaměstnanci, kteří v úpravně vyplňují vignety, resp. vykonávají práce pomocné při popisování zboží, t. j. zboží popisují, třídí a odvážejí, a další zaměstnanec, jenž moletuje válce a má k ruce jednoho dělníka. Jelikož však stížnost nebrojí ani proti skutkovému zjištění ohledně jejich činnosti, ani proti hodnocení jejímu jako práce převážně duševní, a neformuluje tudíž stížního bodu, zamítl ji nejvyšší správní soud ve smyslu § 18 zák. o správním soudu jako nepřípustnou.

Nález nejvyššího správního soudu ze dne 23. září 1924, č. 16142/24, týkající se výkladu ustanovení § 2, odst. 1. bodu 1. a odst. 2. pens. zákona:

O zaměstnání zakládajícím pojistnou povinnost pensijní lze vůbec mluviti teprve od účinnosti zákona ze dne 16. prosince 1906, tedy od 1. ledna 1909. V r. 1852 narozený zaměstnanec advokátní kanceláře mohl tudíž do zaměstnání, zakládajícího pensijní povinnost, vstoupiti a vstoupil skutečně teprve po dosaženém 55. roku věku svého. Vztahuje se tedy na něho ustanovení § 2, odst. 1., bodu 1. a odst. 2. pens. zákona z 5./II. 1920. — Jako nový zákon mohl podrobovati pens. pojištění zaměstnance v § 1 uvedené